

Kombed kautud on, nenda fui seál fest hirmsast maia iſsandast olli kuulda. Orjadel on nüud ommeti rákimatta teine ydli; ja olgo ka, et wallitsus neil wahel rånk on, segipárrast sawad iſka nimesseks arvatud, ja sel viiul petud. Leianvad selge üllekohto wasto kohto wannematte käest digust ning warjo. Eks sed-dagi peaks juba meie ristiusko meie melest armsaks ja kalliks meile teggema? — Teine maenitsus, mis sesamma luggeminne pakub, on jálle se, et keik nored rahwas en-nestele dppetusseks wöittaksid fest poiast, kes omma emma au eest wortles surmani keige hirmsama ihho wallo al; olgo kül, et temma, omma usso polest, üsna pimme dusses ellas. Kuidas siis meie noore ráhywaga lugu on? Eks nemmad ei olle om-mosi ristiusust juba lapsest sadik öppinud:

Sinna pead omma iſsa ja omma emma auuštama! Algga Jummal parrago, neid ei olle ei ammogi mitte keik noore rahwa hulgast, kes seddasamna Jummalala kõmwa kásko truiste meles peawad, eggja omma lihhase wannematte waeto remoga ráttivad. Oh fui paljo neid iſka veel on, kes iest ühtegi ei holi, fui teised nende wannemaid naerivad ja teotavad! Eggja sedda ei olle ka mitte kuulmata assi, et üks ehk teine omma nödraks láinud iſsa sdimab, ehk omma emma wasto kät üllestöstab. Kas ful niſugguste, fui wannaks ja halliks on sanud, parremat on lota omma laste käest?
